

## A képek vége

*Olimpiába beleőrülő újsütetű excisztuférj!  
 – legyek, ha kissé mazochistán is bár, egy a virtuálisak  
 közül, azazhogy pontosabban még nem ex, csupán  
 a cselekvést, történet, mozgást, állapotbéli változást  
 jelentő szóknak mezőjét keresztbe-kasba átszelő  
 kocsutak vágataiban árvalok, kullogok egyelőre el,  
 tőle, akár a nyárnak csikos öltönyökbe burkolt főbobóca, lám! – – –  
 szilajul menve, sülyedő lépéseimmel mind mélyebbre dúrva be  
 magam a sárba avagy megbószült trágyaságba, immáron akár  
 célirányosan, lássuk, végtére, mire megyünk háromman...*

*Legalább hárman, ám sokkalta többen, úgy ám, közvetítésileg  
 – óh, volt alkalmam alakzatát, szerkezetét alaposan átérteni  
 hektikás műsorista „gyártásoknak”, s nem csak néhanap! Athén  
 bizonnal még keményebb és zsúfoltabb televény lett, estelent’  
 akárbány mélytaverna nyílik ottan, bent giros, pita, ömlő borok,  
 ázó gigák, felfeslő erkölcsökkel, az antik romok felett a Hold  
 bárányfelbőbbe fátyolozva sétakocsiz’ égboltozatján; kék a sötét,  
 azaz nincs is sötét: hetekre szentivánéj, fortyogó tesztoszteron-  
 káprázatok reptetnek benne ficáncoló újbímeket, akik vadult  
 tettek hálójában kotornak mélyre nyüzsgő, „tróféázott” gölokat.*

*Légyen megállj hát mind e képeknek és „illatoknak”! – birkabús  
 sülés-szagát érzem, amint tüzet fog s izzik (éjen átal), szerte én,  
 barikám kosok harmincadján, megnyírva-fejve magam, ezt  
 amoly’ lázalomként veszem, és tán csak zordan képzelem?, na!, ki-  
 húztam volna köténye mellett én simán még vagy hat éveket!,  
 legalább, amiként az időzsarnok ennyit ad volt nékem ővele;  
 s miért ne lesném majd Zsuzsánnám vénen is tovább, baba? –  
 hát lesni még lehetne épp, azt elhiszem, de nem, száználmasan,  
 mégsem fogom... ha közvetítés-lúgok marják szét eszem, szemet-  
 len torzóként komálni mért akarnám cifra műsorát?, óh, én bolond.*

*Fényes rubásan, fényes környezetnek fényes bábujáként bájolog,  
 asztal megett, míg csillog-villog sok zománc meg fém-üveg,  
 vibrál sugárzás, ömlenek hírek, számos a tényadat, háttérregény  
 szövődik és fonódik egyre versenyzőinkről: párkák pimasz  
 mancsában rabedli esemény meg nyeremény, vágyottlag díjeső;*

mindezt látom is, nem is, a szem, a torz gyanú másmerre búz: oda,  
hol színpalak mögött egy parázna kameraman, kábé tizenkilenc  
éves kölyök, óvatlan pillanatban „fellép”, díszletdeszkájára nyom-  
ja le a hites feleségem, véletlenszerűen, de szenvedéllyel ám  
s néki e gyorsmunkáin gyulatulán fedlapon a popsijába szálka megy!

\* \* \*

Olimpiákkal véleőrülő Szakállas Athlethám, ma, óh!,  
volnék veled rohanvást, fenn, zeuszi ormokon, hegyvölgyön át  
futnánk – tűzként, mint szégyen híre terjed széjjel, fáklyaláng  
plántálódna sport-istenek lelkébe, bevítne egyszerűség, csendesen,  
avagy egyenest harcosan érvényesülő fitness-wellness képiben...  
– az angyalát!, nem lustulván sose, alig engedvén ki: a helleniz-  
must cseszhetnék a hívei, puhányok, eddzenél, gyerek!, a bűz  
e téren (férfiöltözőknek láb-ájerje, vastagon a pörc ürükaraj  
füstjével elvegyülne, mint lány-erős borlé a vízzel: életformaként;  
ettől a körbejáró, ordító oroszlánt egyben lenyelnéd: Philipposzuk.

\* \* \*

De mindhiába: fenn a charter-járatókon már az ifjú házi orvosok  
tömkelege, akárba úgy érezvék, mindenik repült s repül;  
Rhodosz vagy Kréta korpusza terül alattuk el; mondjad, cicám:  
körutazást szerveztek, hogyba véget ér tusázó játékok sora?!  
– Magándetektív hozza el e tény iszonyú álladékat, zöld a gyanú,  
s úgy alkonyul a horizont ma Pesten, amint alkonyít engem a hír:  
szeptemberben tényleg csicsás-nagy körbeszállás lesz, a szigetek  
szilánkos törés repeszeiként a szárazföld körül, arany fővenyt  
zabál a hullám (hars árapály), a nebéz napokban aphroditéilag  
lesz körbenyalva összes láb- és vérnyoma..., felfogdos Neptunosz.

Fájképek örült árnyvarázsa ömli el (műsorzárás jövel!) szemem,  
mínek fehérije habzástól sötét, tajtékozik, az írisz színe ing;  
ki nem anyjával, ámde leányával hált, eszmélek, olyan Oidipusz  
lennék?, s habár pénzem is bővén volna, játszani tovább a királyt,  
bulvár-berélten nem fogom már, ezt sehogys se lépem meg „bonunk”  
berkeiben, hol irigység, rossz máj, káröröm, elszabadult szenzáció  
mozgat újságot, közönséget és abnormis társadalmi krach  
fedetne el, maholnap hogyba szívesen feldobnám talpamat – – –  
képeknek vetni gátot úgy, mint rég a mamás előkép?, na, nem!,  
tévém rúgom be: a szennynek vége immáron ekként legyen.